

Cum piesa schițează la un moment dat, prin izbucnirile tinerei «speranțe» grăbite să cucerească Hollywood-ul, un conflict de mentalități, sîntem protejați sentimental cu un happy-end ca la carte, cu patefon și vals. Regula genului e respectată pînă-ntr-atît încît e omisă chiar mica ironie din titlul piesei, pentru care, ce-i drept, autorul n-a prevăzut ghilimele.

Surpriza spectacolului, aproape o cursă, o reprezintă protagoniștii. Fiindcă, de ce să n-o spunem, nu ne-am fi imaginat-o pe Leopoldina Bălănuță luînd în serios rolul Estherei, pentru care autorul n-a avut-o de model nici pe Sarah Bernhard, nici pe Greta Garbo. Depășind modestia personajului, actrița joacă dincolo de cuvinte, insistînd inteligent și nuanțat asupra mișcărilor sufletești, cărora le conferă noblețe. Se lasă cu amuzament captivată de frivolitatea stilului boulevardier, susținînd fermecătoare conversații anume parcă pentru a ne arăta cît de ușor putem fi păcăliți. Mitică Popescu pare inițial incomod de morga personajului, dar revine repede la naturalețea și dezinvoltura care-i sînt proprii. Nu e chiar Nero,

rolul de rezistență al «monstrului sacru» din piesă, și nici seducătorul de care se face afîta caz, dar e Mitică Popescu, actorul iubit, onest, care nu trece indiferent pe lângă nici un rol. Un «monstru» în devenire, deocamdată mai mult diabolic decît sacru, întruchiează Adriana Șchiopu, dînd Lianeii tonuri tăioase sau mieroase după cum i-o cer situațiile. Mai bine decît bereta ingenuității din partea întîii pare a i se potrivi ostentația ținutei din scena șantajului. Anei Scarlat, afît de rar utilizată în acest teatru, îi revine rolul pîcant al aiuritei confidente Charlotte, personaj care stimulează nervul spectacolului și-i dă culoare. Efectele teatrale la care recurge actrița pentru a reda ridicolul cochetiei devin irezistibile în scena de mare haz a interviului, savuros moment de teatru în teatru. Mereu inspirată, Coca Bloos este și de astă dată remarcabilă, jucînd subtil și inteligent devotamentul năîng al cabinierii Lulu. Apucii ei de pîslă și vorba șoptită ne reamintesc emoționant că ne aflăm într-un sanctuar numit teatru.

DOINA PAPP

UN CONTEMPORAN PRINTRE CLASICI: OSTROVSKI!

JURNALUL UNUI TICĂLOS, adaptare de Rodney Ackland și Adina Zeev, după piesa **PENTRU FIECARE ÎNTELPT, SUFICIENTĂ PROSTIE** de A.N. Ostrovski. În românește de Adina Zeev • **TEATRUL DRAMATIC DIN GALAȚI** • Data premierei: 9 noiembrie 1991 • Regia: Adrian Lupu • Scenografia: Mircea Ribinski • Distribuția: Vlad Vasiliu [Glumov], Ioana Cîta Baci [Glafira], Petre Păpușă [Grigori], Gabriel Constantinescu [Kurceaev], Gicu Serbina [Golutvin], Tamara Constantinescu [Maniefa], Gheorghe V. Gheorghe [Mamaev], Marcel Hirjoghe, Eugen Popescu Cosmin [Kruțîkî], Liliana Lupan [Cleopatra], Grig Dristaru [Gorodulin], Dina Cocea [Turusina], Svetlana Friptu [Anfisa], Veronica Păpușă [Mașenka].

Evitînd, intenționat parcă, modalități de expresie sofisticate sau metafore încifrate, urmărind însă cu admirabilă rigoare animarea unei variate tipologii sociale, extinsă de la lumea rusească a sfîrșitului de secol 19 (piesă lui Ostrovski este scrisă în 1868) pînă la cea de astăzi, și situată între caricatură și subtil joc de umbre, Adrian Lupu a creat un spectacol limpede, alert, bine ritmat.

Mircea Ribinski a propus un decor în aparență simplu: un fundal de culoare gri, cu mai multe uși ce se pot transforma în oglinzi (sugerînd astfel și interiorul unor saloane bogate) și cîteva scaune, unele dintre ele construite din fișii de pînză răsucite, precum reprezentările supra-realiste ale grătilor de închisoare. Scenografia slujește perfect reliefaarea situațiilor, evidențiind fauna umană în mijlocul căreia evoluează Glumov, eroul principal al piesei.

Legat organic de Ceafki din **Prea multă minte strică** de Griboedov și de **Hlestakov** din **Revizorul** de Gogol, Egor Dmitrievici Glumov este un tînăr sărac, hotărît să parvină, prin viclenie, lingușire și abilitate, într-un univers al corupției și al lipsei totale de scrupule. Se servește de orice — minciună, ipocrizie, delațiune — și este gata să reușească. Devine, astfel, amantul

mătușii sale, Cleopatra, femeie trecută de prima tinerețe, și un funcționar apreciat de șeful său, Gorodulin (conservator înrăit, dar încîntat să-și spună «liberal»), și logodnicul Mașenkăi, o moștenitoare bogată. Dar pierde totul... pentru că nu poate renunța la plăcerea de a-și nota în jurnal opiniile despre cei înșelați. Descoperirea jurnalului nu-i mai îngăduie decît să le spună acestora adevărul în față și să plece, convins că, totuși, va fi rechemat...

Vlad Vasiliu realizează, în Glumov, unul dintre cele mai bune personaje întrupate de el vreodată, în tot cazul unul dintre cele mai complexe; actorul reușește performanța rară de a crea un echilibru între simpatia și antipatia spectatorilor față de erou, între atracția exercitată de inteligența și de causticitatea observațiilor și repulsia provocată de amoralitate. Ioana Cîta Baci o joacă pe Glafira, mama lui Glumov, trecînd cu nedumeriri naiv-viclene de la indignare în fața minciunilor fiului la dorința maternă de a-l ajuta cu orice preț. Liliana Lupan îi conferă Cleopatrei Mamaeva, mătușa lui Glumov, temperament vulcanic de îndrăgostită și sete pătimașă de răzburare cînd își dă seama de înșelăciunea tînărului ei iubit. Gheorghe V. Gheorghe, Marcel Hirjoghe și Grig Dristaru desenează cu profesiona-

lism și exactitate trei tipuri de bătrîni corupți, ambițioși, proști și lipsiți de scrupule, reușind, cu haz și ironie, să le pună în evidență și asemănările, și deosebiri. Un adevărat dans al vrăjitoarelor isterice și isterizate propun Dina Cocea (Turusina — mătușa Mașenkăi), Tamara Constantinescu (Maniefa, ghicitoarea plătită de Glumov pentru a-i sugera fetei că el trebuie să-i fie alesul), Svetlana Friptu (Anfisa, servitoarea Turusinei, personaj inventat de adaptatori prin concentrarea palidelor figuri ale slujnicilor din original) și Veronica Păpușă (Mașenka). Paleta bogată în culori și pitoresc a textului a fost completată de adaptatori și prin accentele comice conferite lui Grigori (interpretat cu mult umor de Petre Păpușă), servitorul omniprezent și clarvăzător ce le înlocuiește pe cele cîteva slugi cu funcție de simpli figuranți din piesa lui Ostrovski. L-am remarcat, de asemenea, pe Gicu Serbina în Golutvin, ins fără căpățîi, gata și el să facă orice pentru bani. Mai palid apare Gabriel Constantinescu în Kurceaev, tînărul îndrăgostit de Mașenka, dar și rolul este unul dintre cele mai puțin generoase.

Bine condus, spectacolul **Jurnalul unui ticălos** marchează, pentru Teatrul Dramatic din Galați, un început de stagiune mai mult decît promițător. Nu ne rămîne decît să le urăm succes actorilor și noului director, regizorul Adrian Lupu.

ILEANA BERLOGEA

RELUAREA VECHILOR SUCCESE

ARSENIC ȘI DANTELĂ VECHIE de Joseph Kesselring • **TEATRUL «BULANDRA»** • Data premierei: 19 decembrie 1991 • Regia: Grigore Gonța • Decoruri și costume: Mihai Mădescu • Distribuția: Vali Voiculescu Pepino [Abby Brewster], George Oprina [Reverendul Br. Harper], Constantin Drăgănescu [Teddy Brewster], Mircea Bașta [Sergentul Brophy], Dan Damian [Sergentul Klein], Ileana Predescu [Marta Brewster], Emilia Popescu [Elaine Harper], Florian Pitîș [Mortimer Brewster], Ion Lemnaru [Di. Gibbs], Ștefan Bănică [Jonathan Brewster], Aurel Cioranu [Dr. Einstein], Petre Lupu [Sergentul O'Hara], Doru Ana [Locotenentul Rooney], Marius Pepino [Di. Witherspoon].